

Kampverslag Ermelo 2010

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Het 13e kamp van de Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp is zonder noemenswaardige problemen verlopen. Het getal 13 heeft dus geen ongeluk gebracht, integendeel zelfs. Er mochten 44 gelukkige kinderen huiswaarts keren op donderdagavond 5 augustus na een vakantie van bijna 3 weken. Het was dit jaar voor de Nederlandse leiding een speciaal kamp. Waarom? Wel omdat de leiding dit jaar met eigen ogen kon zien hoe een kind kan veranderen na drie weken kamp. We horen het vaak van de leerkrachten en psychologen als we in het najaar de kinderen bezoeken maar het zelf van nabij meemaken, dat is niet vaak gebeurd, maar dit jaar was het heel duidelijk.

We hadden dit jaar een jongen, Nikola, bij ons van 12 jaar oud. Sinds het voorjaar was hij naar een school gegaan voor speciaal onderwijs. Op de gewone basis school kon men niet verder met hem, hij praatte niet, en had bijzonder weinig contact met klasgenootjes. Vader stond er op dat zijn zoon mee zou gaan. De leerkrachten wisten het niet, hij had een achterstand van zeker 4 jaar en ze hadden hem nog nooit horen praten. De psychologe vond dat we hem een kans moesten geven. We zijn naar de school van Nikola geweest en ook daar vonden ze dat hij deze kans moest krijgen. Bij het gesprek met de kinderen kwam Nikola er ook bij, maar er was geen warm welkom vanuit de andere kinderen, geen: 'Ha leuk dat je ook mee gaat', integendeel zelfs en we hielden ons hart vast, maar besloten toch dat hij mee mocht. Natuurlijk hou je zo'n kind op kamp extra in de gaten. Zal hij niet alleen zijn, zal hij zich niet eenzaam voelen, kan hij wel meedoen met alles. Een van de eerste avonden speelden we bingo. Na de uitleg aan de kinderen begon het spel. Nikola had een begeleidster bij zich om hem te helpen. Al heel snel had hij bingo en dat was het eerste, maar zeker niet het laatste woord dat we hebben gehoord. Een prijs, dat had hij maar wij ook. En gedurende het kamp ging hij meer praten en lachen. Hij ging contact zoeken. Eerst met zijn ogen maar later ook door te praten. Hij bracht boodschappen over. Toen de goochelaar op het kamp was vroeg hij om een assistent en Nikola stak zijn hand op. En zelfs bij deze vreemde man, zei hij zijn naam en deed hij volop mee. Met de play back show trad hij alleen op en toen zagen we ook de verandering van zijn vroegere klasgenootjes naar hem toe. Ze moedigden hem aan op een enthousiaste en leuke manier en een beetje verlegen genoot hij van de aandacht. Hij won dan ook de aanmoedigingsprijs.

Dit was een bijzonder kind en we zullen hem voorlopig nog wel een paar jaar blijven volgen om te bekijken hoe de ontwikkeling verder gaat. De eerste aanzet is er, we hopen dat deze zich voort zal zetten.

Maar zo gaat het dus met meer kinderen. Niet altijd direct zichtbaar maar wel op school. De cijfers worden hoger, de kinderen worden socialer zeker ook naar elkaar toe. Er wordt een band opgebouwd met de leerkrachten en met de schoolpsychologe en met name voor deze laatste wordt de relatie met de kinderen makkelijker. De vertrouwenspersoon op school is herkenbaarder geworden voor de kinderen, en problemen vertel je makkelijker tegen iemand die je kent en vertrouwd. De schoolpsychologe zal ook Nikola nog een aantal keren bezoeken en haar ervaringen aan de psychologe van de nieuwe school doorgeven.

En wij ?????? Wij gaan beginnen met de organisatie van kamp 2011 want voor ons is dit allemaal een stimulans geweest om door te gaan. We weten dat het nog steeds hard nodig is. We weten dat er nog zoveel kinderen zijn die thuis nog zoveel problemen hebben. Begin oktober gaan we naar Kroatië. De kosten van deze reis wordt volledig door ons zelf betaald er komt geen sponsorgeld aan te pas. We gaan daar een drietal dorpen bezoeken waar de nieuwe groep kinderen vandaan moet gaan komen. Tevens gaan we gesprekken voeren met leerkrachten, pedagogen en psychologen en we hopen dat er ook in 2011 weer een kamp georganiseerd kan worden voor 44 kinderen uit de voormalige oorlogsgebieden van de Balkan.

Wij bedanken al onze sponsors, groot en klein, voor hun bijdragen want zonder dat lukt het ons niet om dit kamp te organiseren.

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Ton van Bree

Tineke Bol

Arthur Oosterlee

